

af Selskabslivets Seværdigheder. Han havde i de senere Aar hørt til Generalkonsul Torms Middags-Venner, og som saadan var han ogsaa af og til bleven indbudt til Etatsraad Hansted, mellem hvis Gæster han dog ikke altid var lige velset, endskønt det var bekendt, at han i religiøs Henseende var fuldkommen rettroende, endog strengt ortodoks, og at han i sit Sogn førte en skaanselsløs Kamp mod alle Dissentere.

Damerne anbragte sig paa Tremmebænken under Æbletræet, medens Pastor Petersen nedlod sig i en højrygget Havestol overfor dem. Emanuel blev derimod staaende oprejst og forskansede sig bag den uigennemtrængelige Tavshed, han nu helst iagttog i saadanne Fremmedes Nærværelse.

Pater Rüdesheimer lod, som om han slet ikke lagde Mærke til, at han just ikke havde faaet nogen synderlig hjertelig Modtagelse. Med uforstyrrelig Sindsro tog han Hatten af Hovedet og tørrede sig over Panden med sit Lommetørklæde.

Da de første Hilsener var vekslede, de første Spørgsmaal om Rejsen, Befindendet o. s. v. besvarede, vendte Fru Betty sig imod ham og sagde:

„Det var virkelig en Overraskelse at træffe Hr. Pastoren her. Har De maaske været her længe?“

„Længe nok eller altfor kort ... ganske som De behager, Frue! Naar Klokken bliver eet, har jeg været her præcis i tre Dage.“

„Tre Dage ... altsaa kom De hertil sammen med Frk. Tønnesen?“

„Samme Dag som Frk. Tønnesen, ja. Vil De sige mig, Frue ... kunde jeg gøre andet? Jeg vil betro Dem, jeg har tænkt meget over den Sag. Men var det ikke min ligefremme Skyldighed, min uafviselige Pligt?“

„Hvorledes? Deres Pligt, Hr. Pastor?“

„Ja, hvad mener De? Maa ogsaa jeg bede om en Forklaring,“ faldt Frk. Ragnhild ind.

„Jeg er overbevist om, at De, Frue, ganske deler min Opfattelse,“ fortsatte Pateren, — han sad let tilbagelænet mod Stole ryggen, havde anbragt Straahatten i sit Skød og holdt Hænderne